

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ ΚΑΙ ΣΥΝΘΕΣΑΙΖΕΡ

Γράφει ο
Δημήτρης Ανδρεάδης

Η οικογένεια Ανδρεάδη είναι μια μουσική οικογένεια. Ο Χάρης κι ο Δημήτρης Ανδρεάδης, πατέρας και γιός, δεν χρειάζονται ιδιαίτερες συστάσεις: ο Χάρης έχει στολίσει την ελληνική δισκογραφία με μερικές από τις ωραιότερες ενορχηστρώσεις και παιξίματα και ο Δημήτρης φέρνει τις νέες μουσικές τεχνολογίες στην πατρική αισθητική.

Οι δύο τους, με την δουλειά τους στο στούντιο και στην σκηνή, γεφυρώνουν τον «αναλογικό» κόσμο της παρτιτούρας και του πιάνου με την ψηφιακή μουσική παραγωγή, σε μια κουβέντα εφ' όλης της ύλης.

Δημήτρης: πάντα με εντυπωσίαζε η σχέση σου με τη μουσική. Θυμάσαι πώς ξεκίνησε η αγάπη σου για το πιάνο και τη μουσική;

Χάρης: Η αγάπη μου για το πιάνο και τη μουσική ξεκίνησε από πολύ μικρή ηλικία. Θυμάμαι ότι το πιάνο ήταν για μένα μια πύλη προς έναν άλλο κόσμο. Καθηγητής μου ήταν ο Γιώργος Πλάτων που με βοήθησε να αναγνωρίζω και να εκτιμώ την «καλή μουσική». Οι νότες, οι ήχοι... με έκαναν να νιώθω ότι μπορώ να εκφράσω τα συναισθήματά μου χωρίς λόγια. Ήμουν τυχερός που βρήκα αυτήν τη διέξοδο και, με την πάροδο του χρόνου, εξελίχθηκα και επαγγελματικά σε αυτό το πεδίο.

Δημήτρης: Τι πιστεύεις για τη διαφορά ανάμεσα στο πιάνο και το synthesizer;

Χάρης: Το πιάνο έχει μια κλασική, οργανική ψυχή που δύσκολα συγκρίνεται. Από την άλλη, το synthesizer είναι σαν ένας καμβάς όπου μπορείς να δημιουργήσεις ολόκληρους κόσμους ήχων. Εγώ πάντα το έβλεπα ως συμπληρωματικό εργαλείο, ειδικά για ενορχηστρώσεις. Σου δίνει τη δυνατότητα να εξερευνήσεις ηχοχρώματα που το πιάνο από μόνο του δεν μπορεί να αποδώσει. Εσύ έχεις δείξει εξαιρετικό ταλέντο στο να τα συνδυάζεις.

Δημήτρης: Ευχαριστώ, πατέρα. Πώς συνδυάζεις τη δημιουργικότητα με την επαγγελματική πειθαρχία; Υπάρχει ποτέ σύγκρουση μεταξύ αυτών;

Χάρης: Πολύ καλή ερώτηση. Η δημιουργικότητα είναι η πηγή, το πάθος που σε οδηγεί. Αλλά η πειθαρχία είναι αυτή που μετατρέπει μια ιδέα σε ένα ολοκληρωμένο έργο. Πολλές φορές μπορεί να έρθει σύγκρουση, ειδικά όταν αισθάνεσαι πιεσμένος από προθεσμίες ή συγκεκριμένες απαιτήσεις. Αλλά αν μάθεις να βλέπεις την πειθαρχία ως εργαλείο και όχι ως εμπόδιο, τότε μπορείς να δημιουργήσεις κάτι πραγματικά σπουδαίο.

Δημήτρης: Ποιο είναι το μεγαλύτερο μάθημα που πήρες μέσα από τη δουλειά σου και θα ήθελες να μοιραστείς μαζί μου;

Χάρης: Το μεγαλύτερο μάθημα είναι ότι η μουσική είναι ένα συνεχές ταξίδι. Πρέπει πάντα να είσαι ανοιχτός να μαθαίνεις, ακόμα και από απροσδόκητες πηγές. Επίσης, η συνεργασία είναι θεμελιώδης. Όσο καλός κι αν είσαι μόνος σου, η μαγεία της μουσικής αναδεικνύεται μέσα από την αλληλεπίδραση με άλλους μουσικούς.

Δημήτρης: Τι πιστεύεις για τη δική μας συνεργασία;

Χάρης: Ειλικρινά, με γεμίζει περηφάνια. Έχεις τη δική σου ταυτότητα και φέρνεις κάτι καινούργιο στο τραπέζι, αλλά παράλληλα σέβασαι τη μουσική παράδοση. Η συνεργασία μας είναι για μένα μία από τις μεγαλύτερες χαρές της καριέρας μου. Είναι μοναδικό το συναίσθημα να βλέπεις το παιδί σου να ακολουθεί τα βήματά σου, αλλά με τον δικό του ξεχωριστό τρόπο.

Δημήτρης: Πατέρα, σκεφτόμουν πόσο διαφορετικές αλλά και πόσο συνδεδεμένες είναι οι μουσικές μας διαδρομές. Εσύ έζησες την εποχή των μεγάλων ενορχηστρώσεων, των ζωντανών ηχογραφήσεων με ορχήστρες, της χρυσής εποχής του ελληνικού τραγουδιού. Εγώ μεγάλωσα σε έναν ψηφιακό κόσμο, όπου ένα κομμάτι μπορεί να ηχογραφηθεί σε ένα δωμάτιο με ένα laptop.

Χάρης: Είναι αλήθεια. Στα χρόνια μου, η μουσική παραγωγή ήταν μια διαδικασία γεμάτη φυσικό ήχο, με μαέστρους, μουσικούς στο στούντιο, ορχήστρες, ζωντανές ηχογραφήσεις. Θυμάμαι τις δουλειές που έκανα με καλλιτέχνες όπως η Μαρινέλλα, ο Γιάννης Πουλόπουλος, ο Μανώλης Μητσιάς, ο Γιώργος Νταλάρας, Αλέκα Κανελλίδου, Χάρις Αλεξίου, Διονύσης Σχοινάς, Τόλης Βοσκόπουλος, Γιάννης Πάριος, Αντώνης Ρέμος, Αντώνης Βαρδής κ.α. Όταν ηχογραφούσαμε, κάθε λάθος σήμαινε ότι έπρεπε να ξαναπαίξουμε από την αρχή. Δεν υπήρχε η «πολυτέλεια» του ψηφιακού edit.

Δημήτρης: Ναι, το να γράφεται ένα τραγούδι απευθείας από την αρχή μέχρι το τέλος με μια ζωντανή ενορχήστρωση είναι κάτι που σήμερα σπανίζει. Από την άλλη, η τεχνολογία μου έχει δώσει τη δυνατότητα να πειραματιστώ με νέα ηχοχρώματα, να συνδυάσω τον κλασικό ήχο του πιάνου με analog και digital synths και samplers.

Χάρης: Και είναι πολύ ενδιαφέρον να βλέπω πώς χρησιμοποιείς την τεχνολογία δημιουργικά. Πιστεύω ότι αν εγώ είχα τότε αυτά τα εργαλεία, θα ήθελα να πειραματιστώ κι εγώ περισσότερο. Αλλά ακόμα και στις δικές μου δουλειές, αν και όλα γίνονταν με φυσικά όργανα, πάντα έψαχνα το κάτι διαφορετικό. Θυμάσαι, για παράδειγμα, πώς χρησιμοποιούσα τα ηλεκτρικά keyboards και τα πρώτα synthesizers στα 70s και 80s;

Δημήτρης: Ναι! Γνωρίστηκα με το Δημήτρη Μπέλο μέσω εσένα, και ανταλλάξαμε πολλές πληροφορίες και ιδέες με τον γκουρού του midi και των synthesizer. Μετέπειτα βέβαια και στην Αμερική, στο Berklee College of Music.

Χάρης: Ακριβώς. **Η μουσική δεν έχει όρια. Δεν είναι θέμα «παλιού» ή «νέου», αλλά θέμα αισθητικής και πώς χρησιμοποιείς τα εργαλεία που έχεις.** Εγώ δούλευα με μεγάλα στούντιο και ορχήστρες, αλλά πάντα αγαπούσα τη νέα τεχνολογία. Εσύ, από την άλλη, ξεκίνησες απευθείας στον ψηφιακό κόσμο, αλλά βλέπω ότι επιστρέφεις συχνά στις οργανικές ενορχηστρώσεις, στον ζεστό ήχο του πιάνου.

Δημήτρης: Ίσως γιατί η ψυχή της μουσικής δεν αλλάζει. Θυμάμαι τις ατελείωτες ώρες που σε παρακολουθούσα να ενορχηστρώνεις και να δουλεύεις με τους μεγαλύτερους τραγουδιστές της εποχής σου. Μερόνυχτα! Μου έκανε εντύπωση η λεπτομέρεια που έδινες σε κάθε ενορχήστρωση, το πώς κάθε όργανο είχε τον ρόλο του μέσα στο σύνολο. Αυτό είναι κάτι που προσπαθώ κι εγώ να ενσωματώσω στη δική μου δουλειά, ακόμα κι αν τα εργαλεία που χρησιμοποιώ μπορεί να είναι διαφορετικά.

Χάρης: Και το κάνεις πολύ καλά. Μπορεί η μουσική βιομηχανία να έχει αλλάξει, αλλά η ανάγκη για ουσία, για συναίσθημα, για ειλικρίνεια στη μουσική, είναι η ίδια. Κι αυτό φαίνεται στη δουλειά σου, είτε είναι προσωπική, είτε για συνθέτες, τραγουδιστές, όπως τον Σταμάτη Κραουνάκη με τον οποίο συνεργαστήκατε πρόσφατα για την ηχογράφηση του soundtrack «ο Νόμος του Μέρφου». Αυτό είναι το πνεύμα! Η μουσική δεν είναι στατική, είναι ένας ζωντανός οργανισμός που εξελίσσεται. Και το πιο σημαντικό είναι ότι μέσα από αυτή τη διαδικασία δεν μαθαίνεις μόνο εσύ από μένα – μαθαίνω κι εγώ από εσένα.

Δημήτρης: Νομίζω πως αυτό είναι το πιο όμορφο σε αυτή τη σχέση. Δεν είναι απλώς η συνέχεια μιας παράδοσης, αλλά ένας διάλογος μεταξύ δύο γενεών που αγαπούν τη μουσική με τον ίδιο τρόπο, ακόμα κι αν τη βιώνουν διαφορετικά.

Χάρης: Και αυτός ο διάλογος είναι που κρατά τη μουσική ζωντανή.

Δημήτρης: Πατέρα, πολλές φορές σκέφτομαι πώς η μουσική περνά από γενιά σε γενιά. Εσύ ξεκίνησες με το πιάνο και την ενορχήστρωση, εγώ μεγάλωσα ανάμεσα σε αναλογικά synthesizers και ψηφιακούς ήχους. Πιστεύεις ότι αλλάζουν τόσο πολύ τα πράγματα ή η μουσική είναι πάντα ίδια στην ουσία της;

Χάρης: Η τεχνολογία αλλάζει, οι ήχοι εξελίσσονται, αλλά η μουσική στην ουσία της είναι πάντα η ίδια. Είναι έκφραση, συναίσθημα, επικοινωνία. Όταν ήμουν στην ηλικία σου, οι ενορχηστρώσεις γίνονταν με ακουστικά όργανα και μαέστρο. Σήμερα, μπορείς να φτιάξεις μια ολόκληρη ορχήστρα σε έναν υπολογιστή. Αλλά η πρόκληση είναι η ίδια: να αγγίξεις τον ακροατή, να μεταδώσεις κάτι αληθινό.

Δημήτρης: Ακριβώς. Πολλές φορές, δουλεύοντας με synthesizers, νιώθω ότι υπάρχει μια απόσταση από την «ανθρώπινη» πλευρά της μουσικής. Στο πιάνο, αγγίζεις το ξύλο, αισθάνεσαι τη δυναμική του ήχου άμεσα. Στα ηλεκτρονικά μέσα, είναι πιο αφηρημένο.

Χάρης: Ναι, αλλά εξαρτάται από το πώς το χρησιμοποιείς. Θυμάσαι όταν ήσουν μικρός και πειραματιζόσουν με τα πλήκτρα του πιάνου; Έψαχνες να βρεις ήχους, να καταλάβεις πώς δουλεύει η μελωδία, η αρμονία. Το ίδιο κάνεις και τώρα, απλώς με διαφορετικά εργαλεία. Δεν έχει σημασία αν είναι ακουστικό ή ηλεκτρονικό – σημασία έχει η ψυχή που βάζεις μέσα του.

Δημήτρης: Σωστό. Και νομίζω πως κάθε γενιά φέρνει τη δική της ταυτότητα στη μουσική. Εσύ μεγάλωσες με τις μεγάλες ορχήστρες, τα βινύλια, το «χειροποίητο» παίξιμο. Εγώ γεννήθηκα σε έναν κόσμο όπου όλα είναι ψηφιακά, όπου μπορώ να έχω άπειρους ήχους στη διάθεσή μου με το πάτημα ενός κουμπιού.

Χάρης: Και όμως, ακόμα και τώρα που έχεις όλα αυτά τα μέσα, πόσες φορές έχεις γυρίσει πίσω στις κλασικές αξίες; Πόσες φορές έχουμε καθίσει μαζί στο πιάνο, κι αν έχεις εκατοντάδες synthesizers μπροστά σου;

Δημήτρης: (Γελάω) Ναι, ισχύει! **Κάποιες φορές, όσο και αν πειραματίζομαι με νέους ήχους, καταλήγω να ψάχνω τις ρίζες μου. Είναι σαν να προσπαθώ να ενώσω το παλιό με το νέο.**

Χάρης: Αυτό είναι το κλειδί. Δεν πρέπει να βλέπουμε τη μουσική ως κάτι που «αντικαθιστά» το παλιό, αλλά ως κάτι που εξελίσσεται. Η δική σου γενιά μπορεί να φέρει μια φρεσκάδα, μια νέα προσέγγιση. Η δική μου γενιά έβαλε τις βάσεις. Η τέχνη δεν ανήκει σε καμία εποχή συγκεκριμένα – είναι ένας ζωντανός οργανισμός που αλλάζει, αλλά η ψυχή της μένει ίδια.

Χάρης Ανδρεάδης - Νίκος Καρβέλας

Δημήτρης: Και η τεχνολογία είναι εργαλείο, όχι αυτοσκοπός. Αυτό μου έχεις μάθει.

Χάρης: Ακριβώς! Δεν έχει σημασία αν γράφεις με μολύβι και πεντάγραμμο ή αν χρησιμοποιείς ένα tablet. Σημασία έχει τι θέλεις να πεις.

Δημήτρης: Κι εσύ τι θέλεις να πεις σήμερα με τη μουσική;

Χάρης: Ότι η μουσική δεν είναι για να εντυπωσιάζει, αλλά για να συγκινεί. Και εσύ έχεις τη δική σου φωνή. Δεν χρειάζεται να μοιάζεις σε μένα, ούτε να ακολουθήσεις τα βήματά μου πιστά. Το σημαντικό είναι να βρεις τον δικό σου δρόμο, ακόμα κι αν είναι ένας δρόμος που ενώνει το παλιό με το νέο.

Δημήτρης: Και εσύ με εμπνέεις να συνεχίσω. Ίσως, τελικά, δεν μας χωρίζει τόσο μεγάλη απόσταση.

Χάρης: Η μουσική πάντα ενώνει.

Δημήτρης: Έχεις πάντα έναν τρόπο να με εμπνέεις. Ευχαριστώ, πατέρα.

Χάρης: Κι εγώ ευχαριστώ, παιδί μου. Εσύ είσαι η μεγαλύτερη δημιουργία της ζωής μου. Το λυπηρό είναι ότι, ενώ η μουσική είναι ένας χώρος δημιουργίας και ελευθερίας, κουβαλάει ακόμα κάποιες παλιές αντιλήψεις. Όμως, το σημαντικό είναι ότι οι αλλαγές έρχονται, και η νέα γενιά - η δική σου γενιά - έχει μεγαλύτερη συνείδηση αυτών των θεμάτων.

Δημήτρης: Και δεν είναι μόνο θέμα φύλου, αλλά και ηλικίας. Έχεις παρατηρήσει ότι υπάρχει ηλικιακός ρατσισμός στη μουσική; **Από τη μία, οι νεότεροι συχνά θεωρούν ότι οι παλαιότεροι είναι ξεπερασμένοι, κι από την άλλη, όταν ένας νέος θέλει να καθιερωθεί, πρέπει να παλέψει με την άποψη ότι δεν έχει αρκετή εμπειρία.**

Χάρης: Απολύτως! Κι εγώ το έχω ζήσει και από τις δύο πλευρές. Όταν ήμουν νέος, έπρεπε να αποδείξω ότι αξίζω να σταθώ δίπλα σε μεγάλους συνθέτες και ερμηνευτές. Και αργότερα, όταν πέρασαν τα χρόνια, είδα τη βιομηχανία να αλλάζει και να δίνει χώρο σε νεότερους, αφήνοντας τους πιο έμπειρους κάποιες φορές στο περιθώριο.

Δημήτρης: Οπότε, υπάρχει μια αντίφαση. Οι νέοι πρέπει να αποδείξουν ότι είναι ικανοί, και οι μεγαλύτεροι πρέπει να αποδείξουν ότι δεν είναι ξεπερασμένοι.

Χάρης: Ναι, αλλά η τέχνη δεν έχει ηλικία. Ένας καλός μουσικός, ένας καλός ενορχηστρωτής, ένας καλός παραγωγός, είναι πάντα καλός, είτε είναι 20 είτε 70. Το πρόβλημα είναι η νοοτροπία της αγοράς. Κάποιες φορές προτιμούν να επενδύουν μόνο στο «νέο», λες και το «παλιό» δεν έχει πια αξία. Και αυτό είναι λάθος, γιατί κάθε γενιά έχει κάτι να δώσει. Και εγώ μαθαίνω από εσένα! Βλέπω πώς χρησιμοποιείς την τεχνολογία, πώς σκέφτεσαι τη μουσική με έναν νέο τρόπο, και αυτό με εμπνέει.

Από αριστερά: Χρήστος Περτσινίδης, Τάκης Αργυρίου, Χάρης και Δημήτρης Ανδρεάδης και Άκης Δείξιμος

Δημήτρης: Οπότε, ίσως η λύση στον ηλικιακό ρατσισμό και στον σεξισμό στη μουσική δεν είναι να βλέπουμε τα πράγματα με στεγανά, αλλά να χτίζουμε γέφυρες. Να δίνουμε χώρο σε όλους, ανεξαρτήτως φύλου ή ηλικίας.

Χάρης: Ακριβώς. Η μουσική ανήκει σε όλους. Και μόνο όταν συνεργαζόμαστε, μπορούμε να δημιουργήσουμε κάτι αληθινά σπουδαίο.

Δημήτρης: Πατέρα, σκέφτομαι πολύ το μέλλον της μουσικής και πώς αλλάζει το επάγγελμα. Η τεχνολογία προχωράει με απίστευτη ταχύτητα, και πλέον υπάρχουν προγράμματα τεχνητής νοημοσύνης, όπως το Suno και το Udio, που μπορούν να δημιουργήσουν ένα ολόκληρο τραγούδι μέσα σε δευτερόλεπτα.

Χάρης: Αυτό που λες ακούγεται... σχεδόν επιστημονική φαντασία! Δηλαδή, αυτά τα προγράμματα μπορούν να γράψουν μελωδία, στίχους, ακόμα και να παράγουν μια ενορχήστρωση χωρίς την παρέμβαση ενός μουσικού;

Δημήτρης: Ναι, ακριβώς. Και όχι μόνο αυτό, αλλά μπορούν να μιμούνται συγκεκριμένα στυλ, ακόμα και φωνές καλλιτεχνών. Μπορείς, για παράδειγμα, να τους ζητήσεις να γράψουν ένα τραγούδι σε στυλ Beatles ή να δημιουργήσουν ένα κομμάτι που ακούγεται σαν να το έγραψε ένας συγκεκριμένος συνθέτης.

Χάρης: Αυτό είναι τρομακτικό και συναρπαστικό ταυτόχρονα. Από τη μία, η τεχνολογία αυτή ανοίγει νέους δρόμους, αλλά από την άλλη, τι σημαίνει αυτό για τους συνθέτες, τους ενορχηστρωτές, τους μουσικούς; Αν μια μηχανή μπορεί να κάνει αυτή τη δουλειά, τότε τι μένει σε εμάς;

Δημήτρης: Αυτή είναι η μεγάλη συζήτηση. Από τη μία, αυτά τα εργαλεία μπορούν να βοηθήσουν έναν μουσικό να πειραματιστεί, να εμπνευστεί ή ακόμα και να επιταχύνει τη διαδικασία παραγωγής. Από την άλλη, αν οι εταιρείες και οι παραγωγοί αρχίσουν να χρησιμοποιούν αποκλειστικά την τεχνητή νοημοσύνη, τότε οι ανθρώπινοι δημιουργοί θα βρεθούν στο περιθώριο.

Χάρης: Και αυτό θα επηρεάσει και τα οικονομικά των μουσικών. Ήδη, από την εποχή του streaming, τα έσοδα από τις πωλήσεις δίσκων έχουν σχεδόν εξαφανιστεί. Παλιά, ένας συνθέτης ή ένας ερμηνευτής μπορούσε να ζήσει από τις πωλήσεις βινυλίων και CDs. Σήμερα, οι μουσικοί παίρνουν ελάχιστα από τις πλατφόρμες όπως το Spotify και το YouTube. Αν τώρα προστεθεί και η τεχνητή νοημοσύνη που μπορεί να δημιουργεί μουσική δωρεάν, τι θα απογίνουν οι επαγγελματίες μουσικοί;

Δημήτρης: Ακριβώς. Οι εταιρείες ήδη ψάχνουν τρόπους να μειώσουν το κόστος παραγωγής, και η τεχνητή νοημοσύνη τους δίνει μια εύκολη λύση. Γιατί να πληρώσουν έναν συνθέτη ή έναν ενορχηστρωτή, όταν ένα πρόγραμμα μπορεί να παράγει κάτι παρόμοιο σε δευτερόλεπτα;

Χάρης: Ναι, αλλά η μουσική δεν είναι απλά ήχοι και συγχορδίες. Είναι συναίσθημα, εμπειρία, προσωπική έκφραση. Μπορεί μια μηχανή να «νιώσει» τη μουσική;

Δημήτρης: Όχι, αλλά μπορεί να τη μιμηθεί. Και το μεγάλο ερώτημα είναι: θα ενδιαφέρει το κοινό αν ένα τραγούδι γράφτηκε από άνθρωπο ή από μηχανή, αρκεί να του ακούγεται ωραίο;

Χάρης: Εκεί είναι το επικίνδυνο. Αν το κοινό συνηθίσει να ακούει μουσική από τεχνητή νοημοσύνη, ίσως κάποια στιγμή να μη νοιάζεται καν για το ποιος την έγραψε. Και αυτό θα πλήξει όχι μόνο τους μουσικούς, αλλά και την ίδια την τέχνη.

Δημήτρης: Υπάρχει και το νομικό ζήτημα. Αν η τεχνητή νοημοσύνη δημιουργήσει ένα τραγούδι, ποιος έχει τα πνευματικά δικαιώματα; Ο δημιουργός του αλγορίθμου; Ο χρήστης που έβαλε την εντολή; Και τι γίνεται αν η AI βασίζεται σε ήδη υπάρχουσα μουσική, χωρίς να πληρώνει τους αρχικούς δημιουργούς;

Χάρης: Είναι τεράστια ηθικά και νομικά ζητήματα. Σκέψου να ακούς μια ενορχήστρωση που μοιάζει με δική σου, αλλά να μην έχεις καμία αμοιβή ή αναγνώριση γιατί τη δημιούργησε ένας αλγόριθμος.

Δημήτρης: Και αυτό συμβαίνει ήδη! Υπάρχουν μοντέλα που εκπαιδεύονται σε εκατομμύρια τραγούδια, παίρνουν στοιχεία από αυτά και δημιουργούν κάτι νέο, αλλά χωρίς οι αρχικοί καλλιτέχνες να έχουν συμφωνήσει σε αυτό.

Χάρης: Τότε, οι μουσικοί πρέπει να διεκδικήσουν ρυθμίσεις και νομοθεσία που να προστατεύει τα δικαιώματά τους. Γιατί αν η αγορά συνεχίσει έτσι, θα καταλήξουμε σε έναν κόσμο όπου η τέχνη θα είναι απρόσωπη και οι πραγματικοί καλλιτέχνες θα δυσκολεύονται ακόμα περισσότερο να επιβιώσουν.

Δημήτρης: Συμφωνώ. Πιστεύω ότι η λύση δεν είναι να απορρίψουμε την τεχνολογία, αλλά να βρούμε τρόπους να την αξιοποιήσουμε χωρίς να καταστρέψουμε τη δημιουργικότητα και την αξία της μουσικής. Ίσως πρέπει να δούμε την τεχνητή νοημοσύνη ως εργαλείο, όχι ως αντικαταστάτη.

Χάρης: Σωστά. Και ίσως η ανθρώπινη μουσική να αποκτήσει ακόμα μεγαλύτερη αξία στο μέλλον, όταν οι άνθρωποι θα αρχίσουν να αναζητούν την αυθεντικότητα, κάτι που καμία μηχανή δεν μπορεί να δημιουργήσει πραγματικά.

Δημήτρης: Ελπίζω να γίνει έτσι. Γιατί η μουσική είναι κάτι περισσότερο από ήχους - είναι ψυχή. Και αυτό δεν μπορεί να το αντιγράψει καμία τεχνητή νοημοσύνη.

Ο Χάρης Ανδρεάδης είναι αναγνωρισμένος ενορχηστρωτής, πιανίστας και μαέστρος από μουσικόφιλη οικογένεια. Σε ηλικία 9 ετών ξεκίνησε να σπουδάζει πιάνο στο Ωδείο Αθηνών (με τον Γ. Μαρή και τη Λ. Βιτσεντζάτου). Απεφοίτησε το 1970, ενώ εργαζόταν ήδη ως πιανίστας. Παράλληλα έκανε μαθήματα θεωρητικών με τον Γ. Α. Παπαϊωάννου και αργότερα με τον Don Sebesky στο Manhattan School of Music.

Το 1974 συμμετείχε για πρώτη φορά στο Φεστιβάλ Θεσ/νίκης (ως μαέστρος) παίρνοντας το Α' βραβείο. Από το 1975 ως το 1978 είχε συνεχείς συμμετοχές στο ίδιο Φεστιβάλ. Το 1978 διηύθυνε την Ορχ. της γαλλικής Τηλεόρασης στη Γιουροβίζιον. Έκτοτε εμφανίστηκε στην ίδια Διοργάνωση άλλες 8 φορές. Το 1986 διηύθυνε τις εκτελέσεις του Ελληνικού και του Κυπριακού τραγουδιού. Το 1991 κατέλαβε την 5η θέση στο Διαγωνισμό.

Έχει ενορχηστρώσει τραγούδια για όλους σχεδόν τους τραγουδιστές της ποπ, ελαφρολαϊκής και λαϊκής μουσικής, με τους οποίους συνεργάζεται και σε ζωντανές εμφανίσεις, παίζοντας και διευθύνοντας τα σημαντικότερα σχήματα. Περισσότερες από τις μισές ενορχηστρώσεις της ελληνικής δισκογραφίας είναι δικές του. Έχει κερδίσει πάνω από 30 χρυσούς και πλατινένιους δίσκους.

Ο Δημήτρης Ανδρεάδης είναι πολυδιάστατος μουσικός - πιανίστας, συνθέτης, ενορχηστρωτής και προγραμματιστής - με εμπειρία στην ενορχήστρωση και εκτέλεση μουσικής σε συναυλίες, ηχογραφήσεις και θεατρική μουσική. Σπούδασε στο Berklee College of Music, απ' όπου πήρε Πτυχίο Μουσικής στη Σύγχρονη Γραφή, Παραγωγή και Μουσική Σύνθεση, κερδίζοντας και το βραβείο «Robert Moog» για την απόδοσή του στα συνθεσάϊζερς, που είναι μια από τις ειδικεύσεις του.

Από το 2018 παίζει πλήκτρα και ενορχηστρώνει για τον Σταμάτη Κραουνάκη, ενώ συνεργάζεται με διάφορους καλλιτέχνες και ομάδες παραγωγής.